

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum
DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus
Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios
Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 808. Leonis Pap. III. Annus 13. Caroli Magni 8. Nicephori
7. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

ECCLESIASTICIS
CHRISTI

PAP. III. 12. 12. NIC. 6. 7.

CHRISTI LEONIS CAR. MAG. 7. 8. IMP. Ecclesiast. CAR. MAG. 8. IMP. LEONIS CHRISTI
807. 808. PAP. III. 12. 12. NIC. 6. 7.

monasterium S. Salvini, monasterium Misericordium, monasterium Nonnatum, monasterium S. Theodosii, monasterium S. Pachyri, monasterium Deiparae, monasterium Salomonianum, monasterium Paulei, S. Maria, monasterium Paulei, S. Radegundi, monasterium de Vita, monasterium de Vita in pago Toulouza, monasterium Valda in Septimania, monasterium Amiane, monasterium Galbula, monasterium S. Laurentii, monasterium S. Maria quod dicitur Nirulde, monasterium Camus, & cetera pluvia, quibus veluti quibusdam hydram totum decoravit aqua Regnum. Hoc enim exemplum nonnulla Episcoporum multi, sed & laeviorum quam plus immunita colligunt regia ab aliis. & non certe alios monasteriorum quid certe oculis illi. tu ratiuncula denig. Neque fabula sed fides est. Aequitatem profecit Regni, ut profecta sit quilibet Regis, vel in palatio resolvente, via aliqua reperitur se concursum aliquis imusq; perpessus. Tristis enim diuersus Rex per sualas hec deinde in ecclesiastica intererat, &c.

Sed & Italia sub Pipino Regi optimis per S. Adelhardum Abbatem disponita est, quam anno superiori Pipinus a Carolo Magno in parte acceptar, ita quidem retulit Paschalius a Karthagine huius & ipse temporis scriptor, qui & de Leone Papa cum Romae excipiente ista tellatur: Adelhardus vobis a domino Leone tuis tempore apostolico tanto militariato officio est suscepit, ut neminem confiteri Francorum aucta fuisse. Unde moxrum quidam narravit sibi socios deinde annos France, inquit, fuisse, quis si adhuc inveniret, non ultra mece illi Francorum aliquem huc rete, cui cedere debeat, bacispe.

IESV CHRISTI

Annus 808.

LEONIS PAP. III. CAROLI MAGNI 8. IMP.
Annus 808. NICEPHORI 7.

LEDOPTORIS agitur annus octingentesimus octauus prima inchoata Indictione, quo Iosephus Archiepiscopus Thessalonicensis & Theodosius Studita ciuitatis, atque sanctus P'lo cum suis monachis detulit non communicare cum Patriarcha, allentes se non communicato fore cum eo, nisi electo Iosepho Oeconomio, qui coronauerat Theodotem pellecum quam superinduxerat Constantinus; magnam sustinuerat persecutionem, quia de causa magna sunt excitate turba in Ecclesia Constantinopolitana.

Deinde autem prout curi, primum omnium per quoniam res determinata, sed dicendum: mox vero de causa ipsa erit agendum, num tulla fuerit propter quam sancitissimi viri illi se a communicatione separaverint Patriarcha, & aliorum qui loephum Oeconomum receperint. De quibus singulis & alij dicendum cum sit, recte tandem & erunt ipsius Theodosius qui ad rem patimur tunc scripta ad ducere epistles, quas nunquam hactenus Latinis nouit, sed nunc primum ex codice Columbiensibus bibliothecis accepta atque Latinitate donata sunt operis & diligentissimi Simundi Parisiensis Societatis Iesu professoris, cui Lectura, sicut & ego, ob tantum clarum nuntius, bene preceris.

Qui primus rem occultum in apertum deduxit, atque tumultuari ceperit, fuit Logoretta Dromi, nobilis magistratus, qui considerans Episcopum Thessalonensem morantem Constantinopolitum, plurimis diebus felix abstinuens ab Ecclesia, in quaenam iunctus Patriarcha cum reliquo clero de populo, causam rogans, inuenit, se a Patriarche ab horrore communione, propterea quod ipse cum Iosepho illo communicaret in sacris, qui coronarunt Constantini adulteram. Sic igitur re iam in apertum deduxit, quod non esset amplius tempus dissimulandi, Theodosius ipse monachos suos monasterii Saccundionis habet ad eos scribens epistolam, qua rei gelta seriem texuit. Sic enim se habebat.

Fratribus qui sunt in Secundione,

Quamlibet tempore fuit dissimulandi, & occultandi consilium

non cœmuniandi cum Iosepho Oeconomio, secundum et studiorum ac artes, non metu correpi, quoniam peccatores suos, sed disficiunt oratione cordis desiderantes, remittentes, quod quandoque sancti Patres nostros, quatenus & illi opportuno tempore & id observantes, subducuntur ipsos tentacionibus; partim quidem, ut informabunt & vexant, ut parcerent, partim ut aliquantulum remittentes, gubernatorum more, sicut scimus postmodum attigerent. Postquam vero nra Deo fiduciam illi, ut in apertum res prodiret, summum & Archiepiscopi Thessalonicense risponsum.

Sic enim ille: Cur hec illi (inquit) nobiscum non communicas, nec cum Patriarcha, cum tot dies festi praeterierint? Dixi campanam confidenter: Et confessus est & non negavit. Neg. adeps ipsius Imperatoris nostros quicquam habet, neg. aduersus Patriarcham, sed adulterum Oeconomum, qui adulterum coronauit, ideo depositi in illi sacra canonicam. Ad hoc Logoretta: Pro Imperatoris misericordia opus non habent, nec Thessalonica, nec aliis. Post haec verba necessaria amplius datum est, nec interrogatio alia proposita, cum elapsi sunt dies tredecim, nisi quid litteras miseras ad dominum Simoneum, quasi ihesu informamus, ut ratione naturae cognoscatis. Peruenit autem res ad Patriarcha aures, & tunc fieri cunctis. Et sunt sacerdoti qui nobiscum obligantur & contentiant, sed nocturni Dicentores, qui in sole libertatem ostendere non possunt. Non veris filii & fratres, solidi in Deum nra, & veritatem fundantur, ipsoq; ad eum praeterito, & palam agniti, insita eventu, in quo mundum vidit circa adulterum eius, ad mortes immobiles in mandato, paternis, canonibus infirmans, ne proderint pretari, neg. ales defraudans quod per exilium contentiam recte & edificante, ne legi provocantes & alienar, dicitur autem legi iustitia vincamus, ut autem vicimus, omnia optantes, omnia sumientes, & permissi Denuo, petitis quoniam ut illa excedat, qui cum eo perirent, communem attingamus, quod ad priuatum, depositis ministerio.

Multa igitur blaterant homines, studentiq; & irridabant, quoniam gravis est, ex q; qui eiusdem sunt habitus, ordinis eiusdem, & qui amici esse videbant, non pauci. Sed novum nra. Sic promit: Dominus in omnem domescit eum. Et si lenocinari sunt, servient, & adulterum non possunt edent, & abseruant, & calamum transierunt in exitum nostrum. Sed Dominus qui tam exercit in velutina legi sua, & adulterii quidem Regnum excedeat persequi, satis autem ignoramus & perficiunt, sunt sacerdotes Baal, nos derelique humiles praeteritum ab monachis in nostrum regnum: Iosephus idem nra ad ipsi quoniam ab breve baculum perirent etiam nefarium coniunctum eum; atque rufus impetrare dignatus est latianum adulteros copulatum & amandum Nazareorum, per eaque uim indicum priorem imperatorum nra, ut reddiderint post mortem adulterorum legitime coniugis, adulterum appollante eam quia machina facta, & problemum adulterium exhibet & clinquantes tanquam illegitima & non iusta, ut ipsorum affirmarent me audiente, iusta iges Romanas.

Et canens qui scelus patrarent non se abundat, nec latebrant quoniam, qui infra se precibus in comingum coronatione usitatu adulterio faelium spiritum blasphemauit, sed infligi finis in ecclesiam Dei, et eum sibi incepit facere polluire. & iniquitatem in ista trahit, probare nra, & quod dicitur se ipsum offendere. Precautio ut Iosephus a justis erit. Cito tamen reprehendit ille Herodius adulterio patrallum & coruscant & amplexu est ratus ad mortem, non quidam in verbis sed factis ipsi loquens & dicas et affligit solemne Praeconem, qui iniquis & inepte agerent, mortuus est. Quid autem loquens dico maximum omnium Sanctorum? Christi sp' (quod temerariis illi dabo), contradicit, reputantq; impi esse suo. Nam cum adulterium vocet Christianum qui legitimam uxorem dimisit; adulterumq; peccatum fit gravissimum homicidium, blasphemiam, & bisacrum concubitum, venefici & idololatria, & docet canon datum Basilii: hic illam ad aliae ducas, in tota populi corona impia illa contra spiritum sanctum voces edere ansus est; considerate quoniam horrendas & abhorendas, videlicet Rituus libri in hunc modum.

Tu Domine, mite manum tuam ex sancto habitaculo tuo, & comige famulatu tuo famulans tuum, connellos illos in mutuam concordiam, ut in eis in carnem unam, quos tibi placuit inter se cepisti, honorabiles iuptias redde, immaculatum corum therum

enfrad.

574

THEODO-
SIVIT. AD
SPROS DE
CONVER-
SIONE
DENECA-
NATO.

III.

IV.

V.

SACERD-
TUS BEN-
IGENDI

enfrad.

VI.

MATTH EONIVM CONTR. HENTES.	555 CHRISTI LEONIS CAR. MAG. 8. IMP. NICEPHOR. 7. 803 PAP. III. 13. NICEPHOR. 7. CONFESSIO sine macula ipsorum contumeliam permanet concorde in puro corde.	CAR. MAG. 8. IMP. NICEPHOR. 7. LUDV. CHRISTI 1 100. 100. 100. moine qui illa tecerant, te habuimus, quod & finis, Re- plane ita se habuisse, ex cunctis Theodorus episcopatus liges, quam ad Theodorum templa haverebus. Theodorus Magister.
		<p>Quod de nobis pro excessu sua punitate sentit et castigat: declarare facio que per reverendissimum patrem suum castigat non minus illa qua misere patrem suum in consuetudine relationes & respectus. Et pro hac quidem in castigatione mercedem illius omnino, etiam taciturnam, retinuit ut non impenderet & menora dedit Domini. Quoniam vero id satram, domine fieri pro parte nostra a clementia, nescirem nisi sumus: qui subducimus nos hanc eam, sumus fratres ego & archiepiscopus. Theodorus enim videlicet, quem tempus est ascendit, & temporis legendi, non erat ne amicis tates eius in apertum res venire. Sed indicauit nihil, non tunc est qui dixit: Non obsecrare quid nos resipiscimus, in nunc etiam solentibus, cum eo si res cogit, non nos alii quer- rant, offenserentur. Non autem obsecrare possumus duo: hoc dicimus. Aut obsecrare nec in mente facimus, & consecrare communica cum consilione patrum, quod con- demnatur in communione. Ad si seruandum est ueritatem, nunc e ius in eadem, quia prius subtractione, hanc remittit, non relinquimus. Amplius tamen quid illi assit, quoniam cito fatuus modus sed impunitus, & denuo communio agi- tur in crimen.</p>
		<p>Difensione enim terminum est, ut nulli responderem confundatur, sicut violare quisquam: neque cum patre aliquo mattere licet pro tempore accusatione, ut inde quae sit consequatur, ad diu in propriae, & collatione facilius atque hoc opus dilectionis inter reges qualem est laudis & in commendatione famulorum: ut lator Magno Basilio Valentino monachis accepte. Dic ualutum ad tempus retinente in mentis spiratio. Cetero uero Paulus sanctificare perficit, ut Iustus Venerabilis donum deumque spirantium sanctum non predicaret, quoniam ap- petitio que mortem praesupponit evidenter. Ad hanc nationem vngnatum uero est difensione, credo nos alterant, quoniam accusatio est, quod parvus intermisce, fuit audierunt impun- tatores, clausum monachum & cunctum prout ab eo rem- pestatum. Quod vero alter proposito est, dicitur in reuocatio- nem inducens pro difensione. Et ex ea immo- bius, quae scriberet supernacanum est propter nimis pulchri- tatem.</p>
		<p>Quod vero a denuntiatione traxit illam est, nomen apellatum de his qui per pecunias ordinari vel elevasse, remun- tiadum vnde videbitur Chrysostomus erga ex epis. qui lo- quitur: nubilum id discepere videtur, sicut prius de amplexu sacerdotio, solam illam ad altare patrum amplexum. In me autem discepere, & remuntrum nolle, remuntrum omnes, nullus probabilit: os enim est ipse Dei & iugulatio turbulenta, come sunt a mecum amici in hac domo, & remun- trum hoc a discepere. At longe dofar hoc tam. Quoniam nichil corruuit, quasi absurdum, nihil ergo facta tamen occurreret in abuso quoque loco, sed in ista Eusebii Carthaginiensis egregium exemplum sacerdotio propositum. Ita quoniam gnificandum illius impenitentiam, pergit vero illi qui obiectioibus Theodorus occurrit, illa lib- tates:</p>
DE CAV- SA THEO- DORI AD VERSVS PATRIAS CHAM.	<p>Quoniam vero est difensione, credo nos alterant, quoniam accusatio est, quod parvus intermisce, fuit audierunt impun- tatores, clausum monachum & cunctum prout ab eo rem- pestatum. Quod vero alter proposito est, dicitur in reuocatio- nem inducens pro difensione. Et ex ea immo- bius, quae scriberet supernacanum est propter nimis pulchri- tatem.</p>	<p>Quoniam vero est difensione, credo nos alterant, quoniam accusatio est, quod parvus intermisce, fuit audierunt impun- tatores, clausum monachum & cunctum prout ab eo rem- pestatum. Quod vero alter proposito est, dicitur in reuocatio- nem inducens pro difensione. Et ex ea immo- bius, quae scriberet supernacanum est propter nimis pulchri- tatem.</p>
IX. IVSTISSI- MA CAV- SA THEO- DORI.	<p>Quoniam vero est difensione, credo nos alterant, quoniam accusatio est, quod parvus intermisce, fuit audierunt impun- tatores, clausum monachum & cunctum prout ab eo rem- pestatum. Quod vero alter proposito est, dicitur in reuocatio- nem inducens pro difensione. Et ex ea immo- bius, quae scriberet supernacanum est propter nimis pulchri- tatem.</p>	<p>Quoniam vero est difensione, credo nos alterant, quoniam accusatio est, quod parvus intermisce, fuit audierunt impun- tatores, clausum monachum & cunctum prout ab eo rem- pestatum. Quod vero alter proposito est, dicitur in reuocatio- nem inducens pro difensione. Et ex ea immo- bius, quae scriberet supernacanum est propter nimis pulchri- tatem.</p>

antiquos & viu receptos in Ecclesia catholicae, ut huc iocundissimum, pergit vero auctor: Quid ergo mirum si mense quinquaginta sibi conveget, hominem per canones duplices & cana' depositus, innocentem declararent, solutamente, et facerent amittitur? Synodus ergo fecit, domine, non singuliter congregari Episcopos & sacerdotes quam ex multis fuit: Melior enim sunt (act^o) facies voluntatis Domini, quam mille premarieates sed in nomine Domini ad deputationis & observationis carorum, & ad ligandum, solvendum, non quando liber, sed ut veritatis congruit & canon regule excedat & discessu. Aut probavit se hoc scire quod conuenienter, & nos cum eu adhuc amemus non probamus, exceptio istud, ne viri ipsi veritatem, ita apud populos. Verbum enim Dei tale non est, ut diligatur, quia: Et postea Episcopo undatensis data est, ut canonem clausum excedatur, sed tanta, ut decessu sequatur, habeatque cum prioribus. Nequaquam. Sed ferendus auctor potius causa vestigii, ad mortem, quam ut causa co-munitatis, vel cum usq; qui cum suis sacrificiis, quod ad priorem, quemadmodum sub priore Patriarcha, sacerdotio. Esto Octonimus. Car etiam indeinde facit operationem: Quod si haec illa non placet, quicunq; co-sacreficiant, videamus quo modo se gerent: pars canis humilitatis nostra, quia non prouocamus, nihil, ad hunc usq; diem loci suorum, sed huius nos tunc continuamus, ex quo ingrediuntur, ut pacatus modis viventem, domini nostri optimi sequestris & arbitris appetiunt, sicut sacerdotes qui veritatem libere defendunt, & praefatim sacerdos ipso defensant, verant sacerdotes more sacro, aut persuaderetur illis, ut pro persicato bono, sicut horum nihil sed ne morte ne quidem nos scindunt patant. Deus inuitat, qui manus eius metu, cum salvi terror est formidabilis & tribunal illud est fitum omnes de ambi bus indicando.

XII. Nam licet dominus, non licet nos Ecclesia nostra, nec alteri via quicunque prater fratium in leges & canones committere, & quantum sibi debet, nomen eum Evangelium, in cassa canores. Uniusquisque Episcopo autem tempore, quando ipse integrum est canis suis quid libet, facere, nouu erit Evangelista, alius Apolo, alius legislator, sed alius. Mandatum enim habemus ab ipso Apostolo, prater quod accipimus, prater id quod canores sanciunt synodorum transalpinorum & Localium, quia diversa tempora fuerint, si quis disquistaret, aut facere aliquid indebat, recipiendum uero esse, nec confundendum ibi in parte Sutorum, ut omittant male omnium illud, quod Apostolus impetravit. A verbis genitum extra mandatum est, alius libet, quod ea miseri facere & facere, ex quibus ueris finali extolluntur, & ad emulacionem prouocentur. Et si quis in his uiris aducet, recte habebit; si minus, expedere exiles & extorres totum orbem circunione cum omni afflictione & angustia. Adiuuet ergo nos quod ad patrem Deo car anima, ducimus amaritatem, haec enim ad Theocultum Theodosium.

Sed videamus eas ad Simeonis scriptas litteras à Theodo- ri quidem, ut ipse testatur, sed nomine S. Platoni inclusi, ut in carum contextu significatur. sic enim primo Iaco posuit se habent:

Simeonis monachus.

Et inter pessimos pater, quis, qualuive finier erga humilitatem nostram in omnibus aduersis, qui nobis accidit, cum lenores & diriges in nostram uita eti. Et nunc rebemus te esse finium obsecrare in re praefatis professionem. Verem quid facias, cum exstrematione, & Patrum carceris arcent nos a tali communione? Hic adiutor velox propria tua fecerit, erga Deum & nos peccatores offensos, ut tamquam docimmo que ad hanc suam removetatem tenet, tranquillus, agitatuonem pororum dominiorum inferorum. Non enim ad nos illa nobis serua est vitata communione nec cana contraria, quia potius honesta, venerata, amor & congrexus, prout eti exigit; sed aduersa slama qui prater ipsa fide, onus, mansuetus ex domino sentientia aduersorum carent, qui soli in eis tam sceleris aduersi & auctori coram uinculo mundo, quem Christus ipsis deposit duorum canorum reum, ut alios omittant, videntur qui nec epulati praebyteram in bigana mutuus permittit (aduersorum scribere neq; est auctor canon) quanto minus corone? Alterum vero quoniam qui in crimen aliquod legi sit, ac propter eam excommunicatur, nisi int' annum pro reconciliatione sua pugnet, amplius admittit eam racem non licet. hic vero quia non amit amorem, ut in ecclasiam. Si gressus huc invenientur multa magis aduersa, ut vero res ipsa precari: quia de eo subiugat, qui communio, & in spiritu sancto blasphe-matio, quia impunitus est & detestabilis.

XV. Haec sunt patet, quae cor nostrum concubant, & timorem incautum. Haec ob causam quid cum isto non communio, eten, ne compliceante Patriarcha, qui aduerso communione dala-

rexit, si ergo quidem fuit in quo refides loco: Praypossum autem &

religi' Tha' falent, aut religat. Se congregauit nos Dei precibus tuis. At nos sic eidem in tenebris non edicimus ut Patriarche, in se possumus, si in eis redditis festis. Serigo cum regnante aduersorum & canorum transverso metu minime distinxit. Leonis Dei virtutis se fuit: quod modo nimis pro dominante looperio, tuus presbyteri canas & timidiores erimus, prodenus, cum aperto anima permissa veritatem. Nequaquam. Sed ferendus auctor potius causa vestigii, ad mortem, quam ut causa co-munitatis, vel cum usq; qui cum suis sacrificiis, quod ad priorem, quemadmodum sub priore Patriarcha, sacerdotio. Esto Octonimus. Car etiam indeinde facit operationem: Quod si haec illa non placet, quicunq; co-sacreficiant, videamus quo modo se gerent: pars canis humilitatis nostra, quia non prouocamus, nihil, ad hunc usq; diem loci suorum, sed huius nos tunc continuamus, ex quo ingrediuntur, ut pacatus modis viventem, domini nostri optimi sequestris & arbitris appetiunt, sicut sacerdotes qui veritatem libere defendunt, & praefatim sacerdos ipso defensant, verant sacerdotes more sacro, aut persuaderetur illis, ut pro persicato bono, sicut horum nihil sed ne morte ne quidem nos scindunt patant. Deus inuitat, qui manus eius metu, cum salvi terror est formidabilis & tribunal illud est fitum omnes de ambi bus indicando.

XVI.

XVII.
Theod.
p. 12. Col.
Colom.
DB ALIA
GIVSDEM
PLATO
NIS EPIS
TOLA.

Theo.
p. 23. Col.
Colom.
XVIII.
JOSEPHI
EPISCOPI
THESSA
LONICAE
EPIST. AD
SIMEO.

Annal. Eccl. Tom. 9.

	CHRISTI LEONIS CAR. MAG. S. 808. PA: III. NICEPHOR. 7.	IMPP. LIONE CHRISTI NICEPHOR. 7. PAP. III. 3-4.	Annales C. MAR. 3. IMPP. LIONE CHRISTI Logiani instituens, ut eis fuo querantur a summa libertate in enim se habebat.
Iota. DEEPIS COPATV APOLO GIA.	<p>conciliorum nominis, ne dum vi non recipiat, qui sinceru corde illos comitum & amavos. Belli autem familias tuas responsum nostra sacrifici illorum animam subiecit, quibus quid annueruit, triduumque et illa magnanima & diuina eorum prudentia, cospicim eum de divinitate in diam vi sapientiam & De scientia referit. Unde autem interroga terre que, quas obrem ingescimus, non in Episcopatum, cum ma nifestum sit vacuum. Ad hoc ergo nos cum reverentia respondem us: quod quicunque nra nobis erat, nobis nos, partim quemque propter auctoritatem dignissima, partim etiam proprietatem, quod de Oe animo cum dicuntur. Postquam vero aduentus tui benedictione noscere supplex ante templum nomine tuum cuncti, & dona nostris ad decreta accesserant: veritatem, non obediere & re cludere Deo, ipsi, q. dominio nostru cogitantes, quod propt. cum à pro prio Eps. opus ordinata prudenter periculum declinare.</p>	<p>Tamquam velo quadrangulente tonsa p. doli nra, depon te beatitudine tua reverentia, dimis nos quod a te sentimus, necessitate cogente: tam enim res ipsa nostra, in illa de siderationem ad misericordiam, quae mea est, et remedium meditans. Apud hanc, inquit, continet, inquit, loco misericordia sua. Quo ergo potest beatificare, annisque novis in eis, u ncius, quod quicunque nra nobis facientes in tua causa accusatorem conformari. Ego autem, quod omnino senti entia haec reprehendit. Non ostendere nobis certitudinem quod velut contra consequitur. Non enim tanta est beatitudine indicat prospiciens de auctoritate & propria facie? Sic & beatitudine tua, non indeferit, sed etiam ad nos. Quoniam enim tuus magna gloria sicut ali iusta separatis, & Archangelorum corda, secundum me tum et am nobis nos ambit quod omnino, et tu et Deo & non propter nos. Deinde, inde auctoritate & pro prietas tua publica, tanta tristitia quod omnes etiam nra, non inter annos deploramus. Tunc presta te p. tibi tamquam Eliudus & Paulus, servos tuis tuus, neque per intermissionem, neque coram oculis, tamen te, et relativa, et absolute, et in latitudine, et in altitudine, et in levitate dilectio, Confidere et perfidio tua, nam si mundus non acciderat.</p>	<p>XV. Accidit aut tri Conventus zodiaco efficit ante, secundum spiritus numeri ratore, ne modico p. evan Deus fieri, p. rati serve, p. p. b. tus, Ecclias ta merito ut me laret. Et ne ve fin & Deu mle duras.</p>
XIX. REDDIT RATIO NERIDE SEPARA TONE SYA.	<p>Quod vero ad alterum caput, occurrit, quod procul hinc fer moto p. seruos, p. si pergegen agnos, debeatetur multa modis, de inde quod mortes contingit, & de modo solatus secundum, secundum quod ad nos & nobis humilium eotigit, qui bis exstant, bus inque conformati sumus, dispensatione stendit. Oportet eam, qui ad Ueritatem subeferunt, illos presentem, qui Episcoporum si gmarium non gerunt. Hts de casis, Deo sepe, nos impetramus, ext ramentes qd. huc etiam dicamus; hanc manuam propositi ignotum fuisse p. dominus nra, qui longe procul p. posita p. oportet sum ma cum sollicita sed nec, ipso Patriarche, facilius, quoniam an spicim etiam tunc scriptum de eate, quod nos propterea commu nicare nolumus cum eo qui adulterum coronauerat, nec cum an cedente Patriarcha, qm. et tantum modis importare, quoniam si mo du exilio pertulerimus, praeferemus quod venerandissimum ipsorum o corum sacerdos, & compertis hoc ita, & habere, hoc est regis sum usq. id, ut minus perfet ad p. f. et antea, aucto rus Episcopus Thessalonice ad Simeonem monachum qui licet sequelit pacis gereret, tamen hanc lincer per ipsum negotium gerit, conquetus est ipse Theodosius scribentis h. diebus ad alium Simeonem prepositum ipsi stolum, in quo post aliis, quibus cum laudat vt bonarum partium studiosum, ita habet².</p>	<p>Sic ares quod noui accidentit in praesenti negotio, & nos do cere non possumus, et quod imperatores in eafu non veri stat De Patriarcha enim quod attinet loqui, qui nec responsum dare vult, neq; admittente qui verba faciat, qui in omnibus Cœliis infernet. At domini Simeon bilogus, nunc quidem sic, nunc alter varius quod etiam continens scribonem, & vestitum minus dif formulatione, & p. etiam quidam emulans, caret idem nra, nra illa querens & sentiens que omnino grata sunt versus potentiam Cion, autem ergo utrum p. domini nostri eis termino scriptum ip so si velente, nec tamen incompletum venire nos valuit. Mane num autem nos peccatores, si vigilat p. res vestras, eodem in statu peccatoe proderat etiam nec attinge & illorum communione etiam si impendeat exilium, & fugiat gladim, & igna accende tus & adit p. etiam & salutares. Arciiepiscopi, Caloge ri, & Abbatis L. contij.</p>	<p>XVI. De Octavo non autem, cum casu habebatur, quantum ipsa deposita, nulli causulis absit, non ut alio ad adulterium, etiam machetatur in tiro p. p. e. p. etiam ad adulterium, non solius sacrificans ope, & comissa est p. etiam etiam ipsa se, si p. etiam eam eis p. etiam, non p. etiam p. etiam ad publicum innotescit. Dicunt enim quod d sua iustitia. Arce ut manifessit, quod faciens eum flendo, alio, sed revocans nra, et nra, q. s. p. etiam cum causulis p. etiam & utipar, non p. etiam, ne et p. etiam, quantum hic congredi licet, q. p. etiam tum in una cantu ad dimid. Omnia conquisiti p. etiam p. etiam, q. s. p. etiam se p. etiam, p. etiam p. etiam gaudium. Prosternit ergo regnum p. etiam depositum a canitu, & a p. etiam, p. etiam se p. etiam p. etiam non nra, ne p. etiam ratione a negotio, q. p. etiam p. etiam.</p>
XX. DE PA TRIACHA ET SIMEO NR QUE RELA.	<p>Quod autem pertinet ad Nicephorus Imperatorem et filio in casu existentem, quia omnis progrevis fecerit, angustia inter quos erat & Camathum Sparten, mechanica artu exerto.</p> <p>Et Nicop rus multo debetere teatris sacris regia urbi perfundere fatig hat, ut credemus, qm. scilicet atem Psalma in aula Crimel beatis, h. de expeditione hoc anno ab eo Paichali tempore in utiliter auxiliata. Subdit auctor de ead. bus & ex iliab eodem hoc anno mandatis: etiam tumultuante p palium reprehens, quod pati nolle resens imponim vec tus ob retahrungem Sardica ciuitatis.</p>	<p>Cum autem inter ea magis magis, perseveraret auctor Nicephori Patriarche et audierat Theodosium, Platonem, at que Iosephum Archiepiscopum Thessalonice, & alios evidem carent, & viro, & despicere aperiit schismatis appellaverat: amaram dileudam calamiam ipse Theo dorus illam ad ipsum Patriarcham epistola scripuit, Apo -</p>	<p>XXII. Non suamus brevem ex nostris sermonibus, quod res sumus. Cum eni. factu est euentu deponit. Et cum p. etiam sum aperte eis concerte per alia tempora relata sint, co rem nos est engravans, qui alii etiam non s. p. etiam, et allegre & regulationem consciens facient, vere vult in nra h. dicti Prophetes: & Sapiens in alia temporib. quadruplic p. malum est. Sed eis dicam idem: Tunc, nra, nra et celsus propter eam tempora & cognitos calamus p. etiam procedunt, quia non in me sunt, non nra, non nra, non nra, ne nra a p. etiam proderat, si dico nra, non nra, Episcopi dignitate p. etiam, non est. T. et p. etiam h. p. etiam tempore, si me nra collido, & nra, non nra, si me nra non nra, quoniam, q. s. p. etiam eam es cestis, p. etiam p. etiam de medis tollatur.</p>
XXIII.	<p>Hoc ergo tunc erat, & obsequium & p. etiam se, h. est ita animatus, q. s. p. etiam, non nra, p. etiam se, h.</p>	<p>XXVII. Non sumus App hantes, et p. etiam s, ut bene es nra, atamen enu ariorum document et exp. Tarlati v. non nullam habet, ne nra, quoniam p. etiam queas, et p. etiam q. s. p. etiam s, et p. etiam defendat, et p. etiam sue ad nos feritur, p. etiam</p>	

in Iheros, ne pollutus denuo altare depositum domum ministris deponit, orientor inſeſ ſchismatum occidit. Verē enim & pueri hoc ſicut beatitudine, quid mihi huc ita fit. Deum amans amans tua macta. & pomerius ac triumphatorum Imperatorum in gloriam (celo ſequendum plenū ſunt, de nobis quidem promulgate pomerium quid futurum fit. Deum non ſchismatice, Deo ſervi, deinde Angelis, magnum fit in Ecclesia noſtra. Sed mihi ſervi, pagi bone ſol adiuva per me gregem tuum, eueniatis. Ecclesia tua ſapiens tua modis, prudentia verbi, remedijs artis tue. Omnia vna excludit a filio facit, & vniuersitas lacrav. Et nunc ſubie Ecclesiam infice, quam atq[ue] fuit Christus & Deo noſtri ſanguine ſuus, haec ad Patriarcham Theodorum.

XXV. Accidit autem ut cum hac de Theodoro ac sociis extra Contantinopolim progredi, Romanū vñque perlata adiuta effici, nempe Theodorum cum suis, facto ſchismate, forſum agere, nec cum Patriarcha communicare ipius namque Patriarcha literis id immotu Pontificis, par ei credere: a quo cūm in deteriori partem accepta illa fuerit, ſicutum eit ut Romæ iis diuulgatis Theodori tam ab ipso quia ab alijs ſchismatis habetur: cuius rei cauſa Basilii Abbas monachus fanē Sabo Romæ exilientis, licet intimā effici cum eo communicatione coniunctus, tamē ſelē ipius Theodori communicatione ſubducit, ſignificante in ipius ſchismaticum ab Ecclesia ſepacum (vt per erat) dicere anathema. Verbum cūpiens amicium ad unitatem Ecclesiarū reuocare, non defuerit eum extra Ecclesiam eis (vt putabat) in ſchismate, fed ſcribens ad eum litteras, & munera quoque addidit, quo cum a ſchismate, que putabat reverentier, penitus liberaret. Quis vñ Theodorus accipit, ingenti dolore perculis ritribuens, tum de ipso, tum etiam de Leone Papa conqueritur. Ita quidem ipse tum vehementi anima ſagore turbat publici licetis. Polter vero exequionum redditus longe diuerſas ad ipsum Leonem litteras kribuit, quas ſuo loco reddidit ſimus: nunc autem illa audiunt, quas ad ipsum Baſiliū Theodorus amaro animo tunc rediſcripti.

XXVI. Accipimus litteras tuas ſuper caritatem, miratus ſumus eis repentinam mutationem. Prioribus ſiquidem verbis (ut cates ſic) quia ad rem minus neceſſaria, Iosephum Oeconomum accusauis, ut qui perperam ut ipius in Ecclesiam patriciorum immobilem planū ſtendebat: & qui cumdā in eadem etiā more laudari, num virtutem. Quod aequaliter Sanctorum dictum eis, ſerte debet. Sed proinde ut habeatur, quoniam aperta fit contradictionis. Quale vero illud eis, quod adeo inconveniens prouidit, ut propter quām examinantes & exitate cognoscere, adhuc ſimilitudinem nigrum prouinciam difſcipulorum ab Ecclesia noſtra, ut prouide antebiſmaſtū. Attende vobis, ut b[ea]ti ſpiritu, ut principia incepere, ne vituperes: & primū cognosce, tum corripe. Tu verū nihil bonum obſeruare, nec cogitare, & ſorci ratione agere ad loquu: ſi rāpuum imperioſi aſtatuum expertes, tamquam vita monachica tyrones ad diſcipulū incepidi: mec[us] hoc ſolam, ſed dardis obvirgati. Atque utramque ſainti reges, quae etiam auſbemus deuoti. O res humana! quoniam maior tribus a non ſunt amictus tuta conſtruandi? Haec enim ſi audire colores reverentia tua: numquid hec ab abrupto tenetare noſtrum proficit? Verum h[ab]it nos digno ſumus: nec meritorum, ſi ab amictu etiam te Lucesſum. Ceterum qui ſumus, Deo quidem innotuimus: ipsum autem & prudentia tua, quoniamque ſcenſorū & ſcandalizatorū, aperie.

XXVII. Sonamus Apoſtolis, o mit' ande, ab Ecclesia Dei. Abſit ut vobis evenerit. Sed quoniam alij peccati plurimi obſeruit ſumus, attamen vnu cum illa corporu ſumus, emi, alium & diuitorum documentariorum: & canores eum & confitaciones feruare cupimus. Turbae autem, & ab illa ſcimy, que macram reſonabiles habet, neque rugas ſumus ſides atrage, ſumus campanam ſantionis ab enī anguisque ad noſtrā memoriam, canim eis, quoniam ſolē traxiſerua opem: & vix ex ea & ſit regula, quoniam ex morte Iosephi illa qui adulterum coruauit. & qui cum et rāpuum imoſio effere non dicit aut, quod ab illo defendat, ut ſe culpa ſacrificante. Quoniam enim ſic canonicat ad nos ſeruit pietas tua, campana ignorat, & quod inſta-

uit ego tu vir juſit? Nam ſi in bogani vñp[re]i epulari prebete una retate: quid tu in eum qui ligam coras? Et qui dem in adulterio vñp[re]i trahit tuas eum, qui ex domini ſentencia fit adulter? facias in coniugio prece rectare adulteri caputorem. & ducas gratiam impie pro incipio mortare? Execrari prefecit, in tua magna Diogenum, Deo eis, profanum, qui haſſit. Supernaturum fuerit alioſ in eum canone prece. Quod verū ex qua deplorū ab altero Patriarcha ſuit, novem annorum ſtacuſ egit, & canon inſtituta annum abſolutor, abſoluit per ea quoniam retat, que loco reponemus? At obigat p[ro]ficiat, abſolutor ſuit, cui abſoluit a Synedriop[er]i plenum eum eiſ, ſolutorum ab ea per quia violat ſit, non qui ſoluit. Quare etiam in ſequiū impetrat, contra reverentia ergo volens, exercitum enim proficiat eis, frater, ſtam facit operari, canonicum, in qua peribatia talia negligere. Quid enim eis, quod aut Corcyram, peribatia non vacare, ſi in ſacerdotem non iniquum non de fide, vt male enies ſed de vita integratissima? Interrogari quidem & excutere vñnq[ue]m, quoniam ſchola eis, mihi eis opus: gratia enim eis ſuper indigium per eos qui accedunt, defendit. In yis autem qui manefici etiā ſunt, qualis eis Ioseph. & quidem magis ſeculari quod in oculis omnium communia, reverentia à Domino impetrat copulans, ipſos adultero manefici, dum eum coniungit, quandoquidem haec nota dicitur, inuita Theodorum, diſimilare per ſchola eis proſuio virtutum & canonum coruſtela.

An nequit benevolentia tua, Deum ipſum vindicem ſuiffe, quando non inſeruit qui Ecclesiam tuam queritur? vi. Sammaritana accidit erga inſtaniam ſanctis? amoris, H[ab]eridū, quod ad modum adulteri ſpectat, Regnum eutergit: id enim H[ab]eridū illius Agripina ſuit, qui a populo ſuo pulchra, eis occisa, quippe qui ex ea Reguliam, legitimam coniugem dedit, ut u[er]o ſibi copulatu Philippus fratris H[ab]eridadi. Quod ſchola vindicare conueniuit, etiam caratu tua iudicio traxit (quod teſteſerat eis affirmat) cum H[ab]eridū repellendū, mortem) appetit ut reprobentem, Errant & Clivij ſexū, cum providas agro validum certamen inſtituit. Pro bano enim (vñ quod) audet quippe morti, ut non conueniō em finales aliam ſanctorum pro ſimilibus contentiones. An rufus gravat reverentia tua, etiam datus ex rebus conſetat Chrysanthemū ſide & ſpermeſtū alterius deit, alterius non predefit? Annulatur ſedope, rogamus. Anna. Primum quidem ut commissa patria, excutere parcer ut homilia, deinde ut à beato ſancto exaltat, accuratam non ſolam ſiles, ſed etiam canonum ratu[m] ampliatur: deinde germanus cum ſi, ſeptem, eamdem nobiscum ſotemianu[m] tenet: horumq[ue] proprium ſedem ſeruit, ne partu inde claudemus circa praep[ar]tione ſeſtare fratrem monachum, ſicut & nos ibi: neque apertus non totiſt[er] indignari. Ne tigrit ſuccinctat reverentia tua, ſed ad caritatē potius occidatur, et tali ſeruit quippe ſuile, vallet. Nolum eum ducimus alius capiens, quoniam ut ſecundus vi-

XXIX. H[ab]eridū autem cum ingenti animi amaritudine in Eritrop[er]i, codicem impetu in Pontificem plum, de quo ſalī audierat, mouet ſtylum, quo non ratio, ſed dolor impellit. P[ro]lixi interdum inſtar ſoli & Sancti deliquit: fed ſicut ille paulo post primitivo radiorum fulgoſe mundo reflendet, ſic accidit Theodo[ro]. Nam quenat atrebilli nube ad momentum pallium eccliptim intelligit, paulo post clarioribus in tuberosa radis coruſcare, ex epiftola quam ſcribit ad ipsum Leonem Romanum Pontificem, quoniam ſuo loco reddituri ſumus inferioris. Sed audiendo, quod obiter fuggetiſtingens, quoniam diximus, animi quā tenebatur amaritudo?

De Papa autem, inquit, quid ad nos, hoc agat, an illud? qui proprie[te]t quippe captio eis alia, ut dicitur. Cion enim de many[us] aſcordio delicti nihil curare dicit, nō qualemcumque ſacerdotem, ſed caput Eccleſiaſt[er] derit, & infernum eis, ut vel andare non videat. Quod ſi v[er]e in eis & theret in aliis. Ceterum prudenter & ſobrie queſo, monachum lingam adulterii capit, & ne aīo aſter pronuntiemus.

Sic vñ datur ſum homines, ut ſeruit, non cium ab hoc Patriarcha excedit, mox, ut aliud arguentum verſo ſuile: ne curer-

reverentia tua; nouit Deus moxone imprimam & secundam; sed & tertiam ipse probabit ipse redarguet, si se representabit formando tribus aut reddebet ipse, prout traxit auctoritas & eorum illud enim: *Si hominibus placet, Christi seruum non esse, non a nobis peccatoribus dillum est. Non ergo & sanctissimi Patriarche mentionem facimus (ut connem) in dybbagoga, sicut & pro rursus Imperatorum nostrorum, & cum omni sacerdotio maiestate communicare non detrecti sumus. Scriptum & ad ipsam Patriarcham, quod & per Imperatores nostri scimus, nos in via illare dispergare, praterquam de Ioseph, & sicut at deipius fuerit sacerdotio, cum ipso statim communicavimus. Etenim deforabilius nobis virum esse, non solum quod caput sa Eccllesia nostra, sed quod iam olim reserendus nobis erat, & singula vita ipsius bona laudare non cessamus. Si vero contingat, quod & ipse quoque & ceterum accipiat.*

XXXI. *Mirto enim de sanctu Episcopio dicere, de preposito & monachis, deo, laicorum multitudine: quid tu dicas reverentia tua.*

Quare facta Ecclesia schismatis nullum est, sed veritatis defensionem,

distinguimus, canonicum visum orant. Alium verò illud, quod affirmat

caritatem tua, veritatis in alio loco & canonicum eorum est, ut

tibi illud distice pofit: Sanctos teget mecum perfruuntur, &

profundant sanctuaria mea, propterea & sancta non distinguem

bant, sed etiam illis communia omnia. Nullum enim maculatum be

vere aut regnante utrum dicam, ut intelligendum, quod non respi

ciat impia dogmata, neq; auxilios & canonibus corporis, neq;

alio confitentis ut qui veritate ipsi committuntur, ut quadam loco an

diumini Basilium, de quibus & Paulus, nec edere cum laibis per

mittens. Etenim ab Apollinarie & deinceps multis & perspicie in eam be

reflexi, ita illicita, canonibus aduersa fuerunt, si

cam non sunt illatamen, quemadmodum dictum est, non schismati

& macula manit, & permact in eternum, subiit ad eum & ceteris ab

ea male sentientibus, malefici, agentibus, tanquam fluctus ab in

concluso maximo falso repulsi.

XXXII. *Ad nos igitur redeamus, fratres, & veritatis lucem, facio nunc,*

cannous applicamus, quemadmodum degnat a tenebre videretur,

nos patrimonium, qui monachos agimus, & aliquid esse existi

matur, & Stetim lumen quod innobu tenet a suni: tenebre quanta erunt?

Et si alio infatuatus fuerit, in quo saluent Laci? Attribu

tramus te (id est precavimus) eorum qui de sunt, servato rem foris,

& lumen & lucernam perfectionis ac pietatis, non emittat te omni

bus exhibendo, sed virtute excellentia, ut & ex canonum legi

et & analig conformatio & equo animo ferat in tu admo

nitionem ex caritate profectam, studiis, veritatis, & divino indu

ctio. Plus a discere animus desiderabat, sed episcopo prolixo si

nam facere cogit. Accipimus enologianum praevidentes, & cu

ram quam geru de handi monasterio: argumentum quod pars ac

& labore proce. Labor tuo magnum sed Domini tibi retributus

qua deferas, virtutum incrementum, & perpetuum ipsius bono

rum fructum, hactenus ad Basilium Theodosius. Quia

autem post haec gesta fuerint, anno sequenti, suo loco di

centur. In qua episcopo dum legitur Theodorum in Ro

manum Pontificem oblocurum: planè intellexisti quoniam

verum sit quod dicebat Theologus, perditicile esse modum

temere in litigando ac differendo: dum quod se iustitia

defensorum exhibens, quemq; obuum aduersarium

putans, impetu quo fertur, terri, impelli, & vrgit: vt hic

vidimus factum à viro magni nominis Theodoro in Leo

nem Papam plus aquo commotum. Sed quiesce modo

auditoris eris inferius illum longè alter de eo sentienti

atque loquenter.

XXXIII. *Quod rursum ad Orientales res pertinet: hoc edem*

anno mortuo Rege Sarracenorum Aaron, de quo superi

mentio facta est, cuius filii Mauhrat & Habdalla de

primatu Regniantes, non inter se soli cuncta cede

miscentes, sed Christianos cadibus, incendijs, rapinis infi

stantes, magnorum malorum cauila fuere. Ac per hoc Eccl

esi, inquit Theophanes, quia in sancta Dei misericordia cunctate,

debet & fuisse sunt, & monasteria durarum magniarum Larvarum,

santia & videlicet memoria Charitonii & Cyrilii, atq; Sabae, nec

non & reliqua Sanctorum cennobia Euthymii & Theodosii, que e

ram in desertu Palestine, pariter monasteria desumpta fuere, hac

ipse.

Quod vero ad res pertinet Occidentales anni huius,

illud accedit memoria dignum, quod in Annalibus qui

buli bet Francorum praferunt reverentia primi, & ter reperitur Regem nimirum Nordumianorum her

regno pulsum, per Legatum Apolloniu Scis, & C

arolim Imp. in Regnum suum reflectivum, ita Amalio his

Francorum sub Ludouico Caroli Magis filio fortip

eguntur: Inter alios* Nordumianorum de istis annis

Laventius nomine Ardulf, Regem & patria polis, al Imperio

rem domini adhuc Novariorum meritarunt, tunc, ut patet, a

sententia fratre, Romani proficiunt: Ita regis regis, & le

gator Romanus Longius & dominus Imperator in Regno

reducatur. Prout & tempore Romani, scripsi in annis regni

Rathfridi Notariorum, & Notarium sicut de secula, & inde

hac ibi.

Sed nequa est aliis obstatculo nisi in Regnum effi

ciat, nequa omnes ducentes, non pare Romano Ponti

co, aetate tanto Imperatori resiliunt. Porro capta sunt an

no anno sequenti perfecta, cum & reverentia Romana

Adolphi Apolloniu Scis Legatus punitus est capta, sed

redemptus a Cenulpho Rege, ut ipem Amalio collu

gitur, qui cum eo

ad communem retra

duces aduersarii, & duximus D

ilus factus est, sed

recessit & adiungit, & calumnot

int' iniquam ve

clam qui praefec

viges cum co

IV. Attacatur & i

merit ante disci

Catholica, & ex

gadivis in cito

det' subfina, & ce

landis orabitu

tentissimi imper

an laude coros

to, magis fons

existabat. Den

Quid accidit no

brakt, & land

iam confeqt

tre & subfatu, &

gratia & celebri

at facundia ful

mar, ut riq; p. q.

ed. & c. & conve

quid vult, & n

Et vice non Ang

per nos transj

ce pacem querem

, umbra.

V. Verum cum

religium accepit

cilabum, in qu

stratis, omnia in

noo fuerit dicent

me congregatum

dem & alio infas

la ad Euprepio

accepit quid de co

textu de fane &

fingam & atrium fa

sa. Quidalo, Syn

mas P. Iato & minit ar

quid am, ad ipsa

caelum fecerit via

letem, fabulatum pa

culabatur, & ob

dan indicere a trai

annal.